

je verden vokset og vokset og vokset. Det skyldes flygtninge, det skyldes familiesammenføring, og det skyldes fødsler, altså efterkommere efter indvandrerne. Det er det, der er vokset. Og det var bl.a. dér, Danmarks Statistik i sin første prognose tog fejl, for fødslerne voksede mere, og familiesammenføringerne foregik i større tempo. Efter bare syv år havde man undervurderet den udvikling.

Jeg ved ikke præcist, hvad der lå i hr. Ebbe Kalnæs' spørgsmål, men jeg har overhovedet ingen problemer i den her sag. Det er da klart, at der ikke skal laves en eller anden panikagtig stramning, at man ikke skal gå fra den ene grøft, hvori hr. Ebbe Kalnæs i hvert fald indtil for nylig har befundet sig, og så over i den anden, hvor man strammer til, så danskere, der rejser ud til andre lande eller til den tredje verden og studerer og forelsker sig, ikke kan få deres kæreste eller kone her til Danmark.

Det skal der ikke være tale om. Der er tale om de andre ting. Der er tale om f.eks. de 2.000 mennesker i en stor eller større landsby i Tyrkiet, som gerne vil til Danmark, som ikke er politiske forfulgte, og som i mange tilfælde heller ikke er i familie med dem, der er kommet hertil, men som vil bruge alle mulige kneb for at komme til Danmark – selvfølgelig, for her er bedre at være.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare godt bede hr. Frank Dahlgaard redegøre for, hvordan det er muligt for folk fra en tyrkisk landsby, som ikke er politisk forfulgte og ikke er i familie med nogen i Danmark, at komme til Danmark?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg skal ikke komme med nogen lang redegørelse. Jeg har ikke den indsigt, men hvis jeg boede sådan et sted, ville jeg da bruge alle kneb, de fleste kneb, for at komme til et land som Danmark, hvor der er bedre vilkår for at udfolde sig menneskeligt og politisk, og hvor den økonomiske levestandard er højere.

Der er ikke noget som helst i vejen med de mennesker, som er, skal vi sige, økonomiske flygtninge og prøver at komme ind i Danmark, men der er noget i vejen med et flertal her i Folketinget, som lukker øjnene for det og ikke siger, at vi må stoppe, for mange af dem, der kommer, selv om de er dårligt stillede, er dog

langt bedre stillede – de er i stand til at komme her – end mange andre, der bliver ude i den tredje verden. Vi kunne hjælpe mange flere ved at hjælpe dem i deres hjemlande.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu har hr. Frank Dahlgaard trukket sit forslag til vedtagelse tilbage, og det synes jeg er godt.

Men der var netop et ord dér, der var meget besynderligt, det var ordet fordomsfri, for betyder fordomsfri i hr. Frank Dahlgaards udlægning, at man har lov til – ikke i forhold til loven, for man har lov til at sige næsten hvad som helst – men at man inden for rammerne af en fordomsfri debat har lov til at komme med hvilke som helst påstande: »at udlændinge yngler som rotter«, eller hvad som helst, eller f.eks. en påstand om, at det er muligt for tyrkiske statsborgere i en tyrkisk landsby at komme lovligt til Danmark, hvis de ikke er flygtninge, og hvis de ikke har familie i Danmark.

Men sagen er jo, vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, at det er ikke muligt at komme lovligt til Danmark, medmindre man er politisk flygtning fra en tyrkisk landsby eller har familie her. Sådan er kendsgerningerne, og derfor er der sådan set ikke nogen grund til at antyde noget andet. Og derfor vil jeg opfordre til, selv om vedtagelsen er trukket tilbage, at det fordomsfrie ikke bare omfatter viljen til debat, men netop også omfatter viljen til at undgå at sprede fordomme.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fordomsfri er det modsatte af fordomsfuld. Og jeg ser hr. Søren Søndergaards indlæg her som et forsøg, et gammeldags, et formentlig forhistorisk snart, forsøg på at stoppe den fordomsfri og reelle debat om problemer, hvor man kalder en spade for en spade, og forsøg på at omgå bestemmelserne for at komme til Danmark for det, det er. Der er masser af mennesker, der kommer til Danmark, som bevidst har kastet papirerne væk; de siger »asyl«, og så kan de have lov til at være her.

Der er efterhånden kommet mange eksempler på, at pressen ligesom føler, at nu blæser vinden sådan, at man kan skrive lidt mere om tingene, man kan tage nogle ting op.

Som sagt: Der er mange hundredvis af millioner uendelig fattige mennesker rundt omkring i verden, som mangler menneskerettig-